

Sa bèstia de foc de Ses Covetes

XISCA RIERA BALLESTER

IL·LUSTRACIONS MARIA MORELL

Enfren.

Això era i no era, bon viatge faça sa cadenera,
un almud per tu i per jo, una barcella.

A prop de la vila de Campos, a sa banda de llebeig, mar endins de sa platja des Freu, sa gent conta haver-hi vist una bèstia ran de la mar, amb so cap de morena, es cos de peix i sa coa de tintorera. Conten que té unes dents primes com a agulles i uns ulls badats que espanten es més valents, i diuen es qui l'han vista que és més grossa que dos llaüts plegats. Conten també que sa bèstia surt de dins un freu des fons marí es dies de mala mar.

Allà a prop, a ses cases de ses Covetes, hi vivia en Joanet, un nin molt espavilat, fill d'un pescador. Com que no tenia sa mare, ell se'n cuidava de fer bugada i de tenir es dinar fet per son pare quan arribàs de pescar, i així se repartien ses feines de cada dia entre tots dos.

En Joanet, que era molt fener, s'aixecava molt prest per tenir ses feines enllestides ben aviat i poder-se passejar per s'arena i ses roques, que era lo que més li agradava, i mirava la mar sense tocar-la, perquè no sabia nedar.

Un dematí que en Joanet pescava pagells, va veure com un nin se tirava dins s'aigua, i li va pegar un crit per avisar-lo:

- Al·lot, surt, que hi ha mala mar, no t'anegassis!

Aquell jovenet, neda qui neda, no va voler escoltar en Joanet que l'avisava.

- Al·lot, surt, que hi ha mala mar, no t'anegassis!

Però aquell nin anava a la seva amb unes ones ben grosses, ben grosses, i feia capbussades per dins s'aigua.

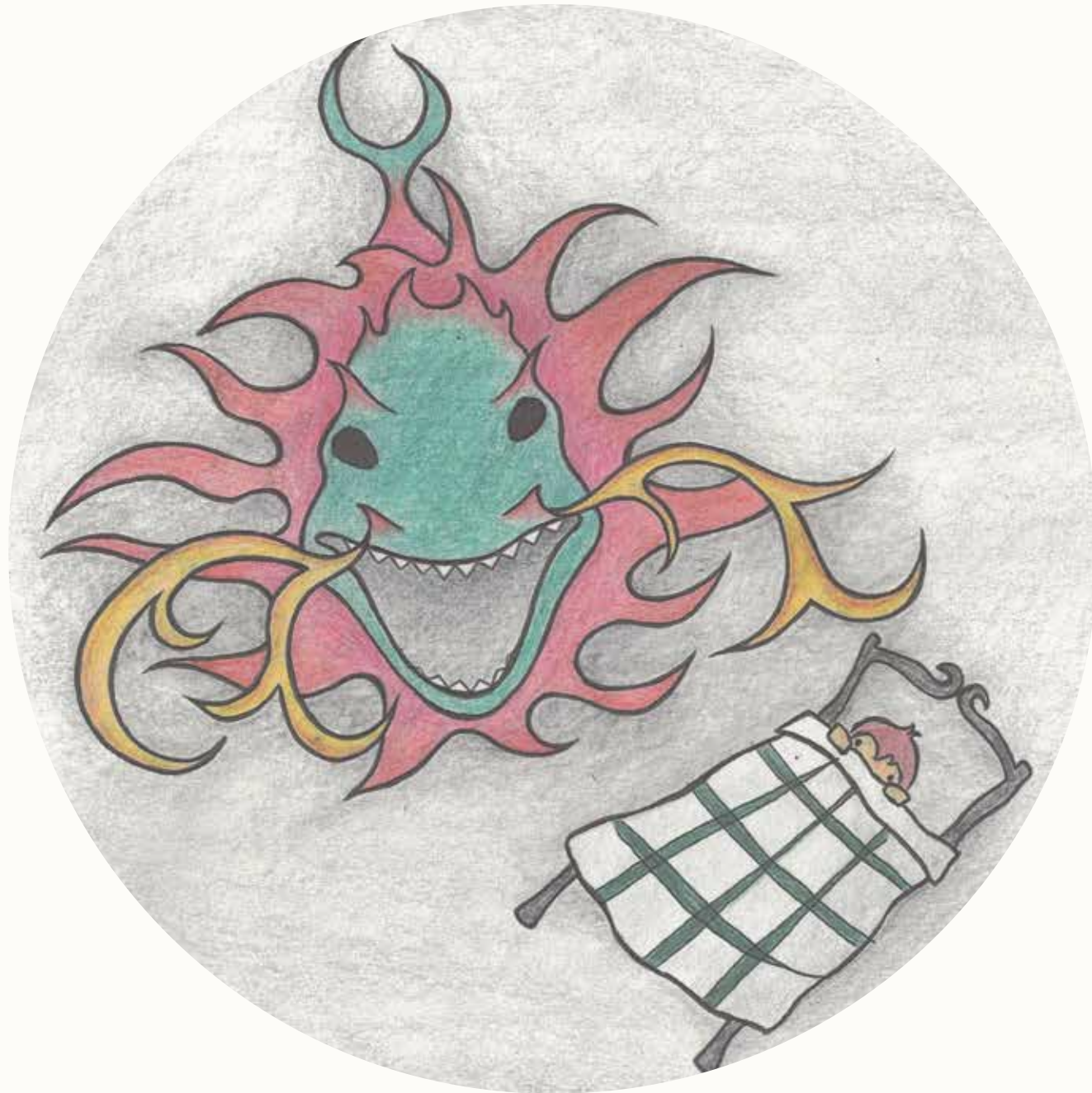
- Al·lot, surt, que hi ha mala mar, no t'anegassis! - li va dir per tercera vegada en Joanet.

Amb això, se sentiren uns gemegots i se va veure una negror. Des regiró, en Joanet va perdre s'eima d'avisar.

I aquell jovençà neda qui neda, i de per darrere li surt es peixot boca badada i fent foc pes queixals. Vos assegur que, quan el va veure, ses manotades no li bastaren per fer-ne, de via a sortir de dins mar! Sobretot, va fer s'espès tant com va sebre, fins que va arribar a sa vorera i se va enfilar damunt ses penyes. Quan va ser defora de s'aigua, sa bèstia gegant se va tornar enfonsar com si res fos estat.

Passà es temps, i un migdia que feia unes ones que no veien allà deçà, en Joanet cercava cornets i pegellides a ses penyes de davant s'escar d'en Pansa. Entre ona i ona en Joanet va veure com dues donzelles garrides com un sol se tiraven dins mar per prendre un bany, i en Joanet cridà:
- Al·lotetes, sortiu, que hi ha mala mar!

Però amb sa remor de ses ones elles no sentien res.

- *Al·lotetes, sortiu, que hi ha mala mar!* - els tornà a dir en Joanet.

Però res, ni escoltaven, ni hi paraven gens d'esment.

- *Al·lotetes, sortiu, que hi ha mala mar!* - cridà per tercera vegada en Joanet.

Amb això, des fons de la mar se sentiren uns gemegots i se va veure una negror. En Joanet quedà com a mut de s'esglai, i aquelles fadrinetes, en veure tal bèstia darrere elles, venguen plors, crits, grapades i sempentes per dins mar, fins que fent tot quant podien treure varen arribar a sa vorera, i aquell peixarro se va tornar a enfonsar com si res fos estat.

Però en Joanet no era un al·lot gens poruc, i feia temps que en pensar en sa bèstia des Freu sa son li fugia. No se'n podia avenir que aquell animalot

nedàs dins la mar de devora ca seva, i llavors se'n recordava de sa mareta, que quan era petit bé li repetia:

- Ves viu amb la mar, Joanet, que fa forat i tapa!

En Joanet cada dematí s'asseia devora s'aigua per veure si sa bèstia des Freu sortiria, però res, i així, dia rere dia, es peixot no donava cap senyal de vida.

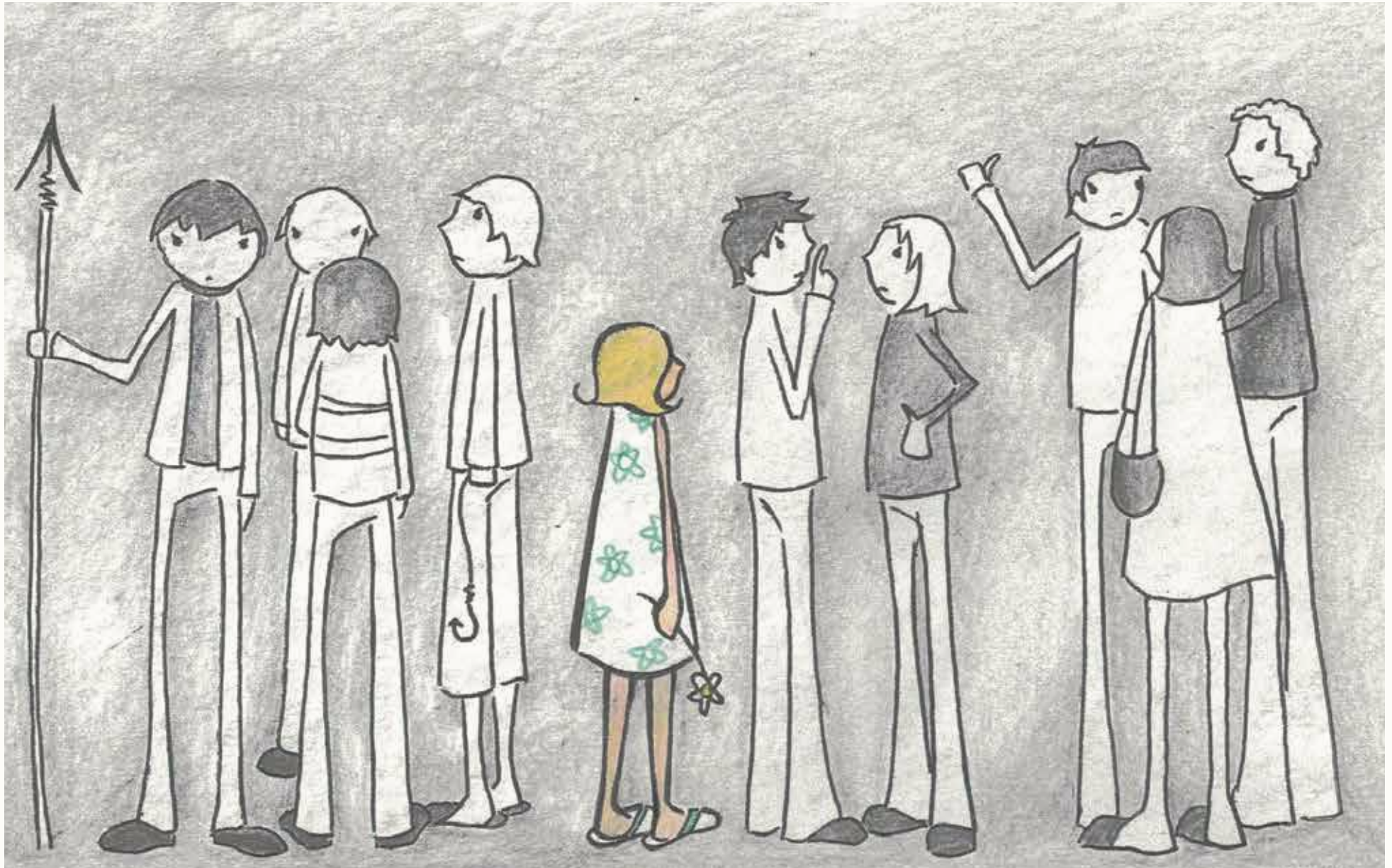
Un dia que feia una tempesta d'aquelles que no en tornarem veure d'altra, en Joanet s'acostà a la mar per veure si veuria sa bèstia des Freu, amb tanta mala sort que un cop de vent l'empengué cap a dins s'aigua. En Joanet ben aviat va sebre si ho era, salada, aquella aigua de la mar. Començà a pegar glopades i més glopades, i venguen crits i plors en veure que s'anegava. I llavors, heu de creure i pensar, i pensar i creure que

sa bèstia des Freu li surt de per darrere i li pegà tal sempenta que el dugué fins a sa vorera, salvant així en Joanet d'una mort segura. Des regiró que duia quedà tremolant com una fulla de poll damunt es cocons de ses roques.

Passà es temps, i pes poble de Campos sa gent no feia més que xerrar d'en Freu, que si devia ser vera, que si allò no podia ser mai... Els homes de la Vila ja parlaven d'anar-lo a pescar, perquè es pobre Freu s'havia convertit en un monstre indesitjat de tothom.

En Joanet estava trist de veure que tothom tenia una idea ben equivocada d'aquell peixot que li havia salvat sa vida, i un diumenge dematí va agafar sa bicicleta i va partir cap a la Vila, i ben resolt se planta davant es Convent esperant que tota sa gent sortís de missa.

No va haver d'esperar gaire, i quan sa gent va començar a sortir pes portal major, en Joanet pegà un bon crit, que el sentiren de Son Fadrinet:

- Escoltau-me tots, per l'amor de Déu!

La gent va quedar parada en veure es fill des pescador allà més dret que un fus i cridant.

- Vos vull fer a saber - va dir ben fort en Joanet - que sa bèstia des Freu no té gens de mala intenció, i perquè vegeu que vos dic sa veritat, vos faig a sebre que s'altre dia me va treure de dins mar quan hi vaig caure de desgràcia i ja me veia en el cel amb els àngels. Si no me creis, xerrau amb ses altres al·lotes que també hi caigueren, o amb aquell nin, i veureu que és ben ver que fa molta por, però de mal no en vol fer a ningú. Per això vos deman que es primer dia que faci mal temps, vengueu fins a ses Covetes i

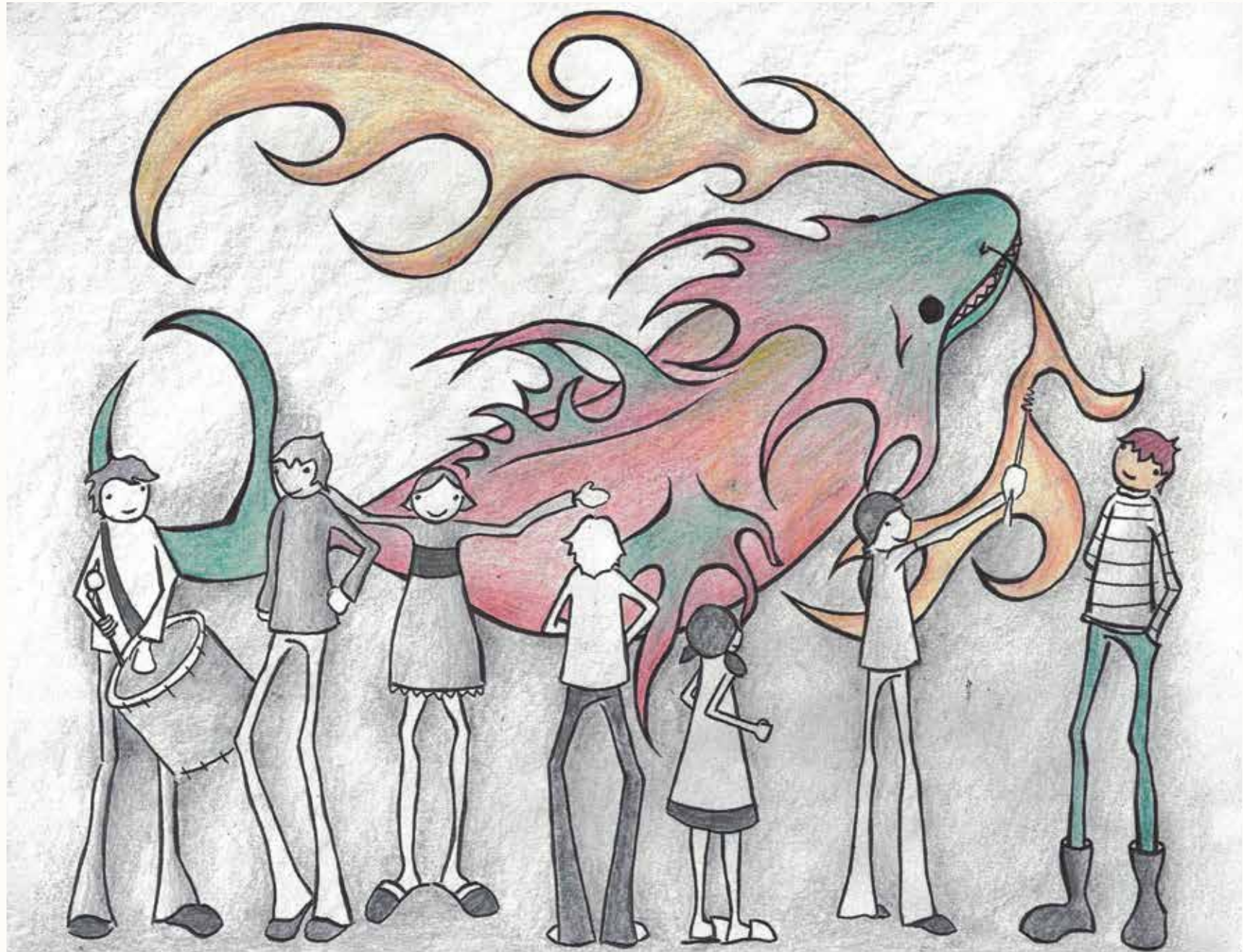

ho veureu amb sos vostros propis ulls. En Freu, que així li dic, és una bona bèstia, i no farà res mal fet, sinó que mos guarda de la mala mar!

Un rebombori de preguntes i emperons va omplir ses escalonades des Convent, fins que un pagès, conegut de tothom, va dir:

- Si tan bon animalot és, i va tant en bones, que s'acosti devers plaça es primer dia de festa i faci un poc de cas a tothom!

I ja podeu endevinar que això va ser lo que va passar. Es primer dia que a Campos hi va haver festa grossa, en Freu s'acostà amb en Joanet fins a la Vila. La gent se'n va dur un esglai ferest, tothom va començar a fer amples i a buidar cridant, però a poc a poc s'hi acostaren en veure que no feia mal, sinó que anava de bauxa amb ells tirant foc pes queixalots i fent riure es més jovenots...

I això és sa història d'en Freu.

Si anau endarrer de veure'l, podeu fer dues coses:
o anar a ses Covetes es dies de mala mar,
o venir a ses festes de Campos, que segurament en Freu hi serà.

I al cel mos vegem tots plegats!

Sa bèstia de foc de Ses Covetes

EDICIÓ DIGITAL
BIBLIOTECA MUNICIPAL
ABRIL 2020

Text- 2003
Xisca Riera Ballester

Il·lustracions - 2005
Maria Morell

Revisió - 2020
Joan Ignasi Servera

Edició - 2020
© Ajuntament de Campos

